Zöldi László

Zártkörű séta

A társasházban van egy kert, ide járunk le napozni mi, önkéntes karanténozók. Az első emeleti mérnökkel szoktam eszmét cserélni, aki nemrégiben veszítette el orvos feleségét. Úgy diskurálunk, hogy néhány méternyire ülünk, és eltérő irányba nézünk, mintha nem is egymáshoz beszélnénk. Nehogy véletlenül a másikra lélegezzük azt a fránya vírust. Ma lejárt a magamra kirótt egyhónapos vesztegzár.

Lányom tanácsára a szájmaszk drótozott részét helyeztem az orrhoz, és bőrkesztyűsen indultam el. Hajdan, még az „ántivilágban" a hétéves unokám kísért el, akivel számolgattuk kedvenc autómárkáját, a kobaltkék jelű BMW-ket. Ma reggel egyedül eredtem útnak az egykori dologház irányába, ahol száz éve az Újlipótvárost építő tót atyafiakat szállásolták el. Ágyrajárók voltak, három műszakban váltották egymást, a zsúfolt épület eszményi járványfészek lehetett. Sokáig egy lélekkel se találkoztam, majd feltűnt egy idős hölgy, maszk nélkül, és hatalmas kuvasz vonszolta maga után. Úgy haladtunk el egymás mellett, hogy amikor szembe kerültünk egymással, óvatosságból másfelé fordítottuk az arcunkat.

A tapasztalatokat úgy összegezném, hogy a tizedik BMW-ig jött még szembe négy kutyás hölgy, kivétel nélkül szájmaszkot viseltek. Azt is észrevettem, hogy egyikük lehajolt, és kesztyűs kézzel nejlonzacskóba csomagolta a frissiben elpottyantott ürüléket. Erről beugrott, hogy régen beszélgettem Jankovics Marcell rajzfilmes rendezővel, aki egyszer azt fejtegette, hogy „Az a polgár, aki lehajol, és hajlandó felszedni a kutyapiszkot." Negyedtől háromnegyed nyolcig a Hegedűs Gyula, Dráva, Pannónia, Csanády utca övezte téglalapban kétszer hallottam emberi hangot. Női kacaj szűrődött ki a nyitott ablakon, és korombéli férfi nézelődött a második emeleti erkélyről, majd beszólt a szobába, hogy „Most ment el a troli."

A tizennegyedik BMW után értem haza. Szappanos vízzel lemostam a bőrkesztyűt, és a lányomtól kapott „folyékony koncentrátummal" fertőtlenítettem a kezem. Aztán megírtam e bejegyzést, amire gyorsan megérkezett egy komment. Digitális ismerősöm szerint túl sterilre sikeredett az „élménybeszámoló". Azt kifogásolta, hogy a szembejövő járókelők a találkozás pillanatában épp úgy néztek félre, mint én. Egyszerűbben szólva hatásvadásznak vélte a

mozzanatot. Ha az olvasó jóindulattal adja közre a véleményét, akkor magamban keresem a hibát. Annyit mindenesetre találtam, hogy talán túl sokat forogtam írók társaságában, és eltanultam tőlük, hogy a drámai hatás kedvéért olykor érdemes fölturbózni a történetet.

El is határoztam, hogy sétát szentelek az önkontrollnak. Másodjára a Csanády, Visegrádi, Dráva, Hegedűs Gyula utcai téglalapban tíznél kevesebb emberrel futottam össze, és immár árnyalhatom a képet. A huszonéves járókelők fittyet hánynak a koronavírusra, és szájmaszk–kesztyű nélkül haladtak el mellettem. Ráadásul a képembe bámultak, vajon ez az idős csodabogár mit keres itt a már-már űrhajós öltözékben. A korombéliek viszont szájmaszkosan és kesztyűsen kerülték a tekintetem. Tévedek-e, ha feltételezem róluk, hogy ők a felelősebbek? Nem akarnak megfertőzni, és persze én se akarom őket végromlásba taszítani. Így jutottam el majdnem hazáig, a Hegedűs Gyula és a Victor Hugó sarkára.

Két fiatalember álldogált szájmaszk nélkül, cigarettázva, beszélgetve. S mert szemlátomást a mögöttük lévő, félig nyitott ajtóhoz tartoztak, azon tűnődtem, mit kereshetnek itt, nyolc előtt néhány perccel, miközben szinte az összes környékbeli üzlet, cég zárva. A presszósok és ingatlanközvetítők, a gyorstalpalók és nadrágrövidítők, a fodrászok és manikűrösök–pedikűrösök, a kozmetikusok és virágárusok, a masszőrök és masszőzök március közepén nyitottak ki utoljára. Mivel foglalkozhat ez két jól öltözött fickó, vajon ilyenkor, járvány idején mi teszi virágzóvá az üzletüket? Bárki ellenőrizheti, hogy a reggeli ügyeletet tartó cég bejárata fölött ez olvasható: „Budapest Temetkezési Intézet”.

Megjelent: Médianapló